

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

AYM, HDP'nin kapatılmasına ilişkin iddianameyi kabul etti.

KAPATICAZ!
İÇERİDE
KİMSE
KALMASIN!

KALMADI
KİMSE...

HDP

"Altan der ki boyum kısa,
Bu mu oldu size tasa?
Kağıt, kalem, bir de masa,
Benim gibi çizen var mı?"
-Altan Erbulak

■ HDP kapatılacağına, CHP açılrsa artık...

■ Yıllar önce. Meşhur Gırgır dergisinin sabahlama gecesi. Birbuçuk sayfa çizmesi gereken bir usta, sadece yarım sayfa çizmiş, kalan sayfanın kurşun kalemini hayal meyal atmış ve alkolden gayet leyla durumda! Oğuz Aral'ın şaşkınlığı, giderek öfkeye dönüşüyor ve kafası gidik çizeri neredeyse merdivenlerden yuvarlarcasına ittirip evine yollatıyor. Sonrasında n'oluyor peki? Oğuz Aral, kendi mesaisini bir yana bırakıyor, eksik olan o bir sayfayı, mevzubahis ustanın çizgisini birebir kopyalayarak sabaha kadar tamamlıyor! Vay be dedim hikayeyi duyunca, yazmasam olmaz idi...

■ Erdoğan'a alışık alışmasına da varyantlarına hazır değiliz...

■ Gonçarov'un 'edebiyatın ana karnı' tabir edilen "Obломov" romanındaki hizmetçi Zahar, Ömer Seyfettin'in meşhurların meşhuru hikayesi "Kaşığı"daki seyis Dadaruh, bir de Jules Verne'nin meridyenler arasındaki dört dakikalık farkı kafalarımıza çakan "80 Günde Devriale" adlı romanındaki uşak Paspartu, edebiyatta en unutamadığım yan tipler. Sanço Panza, yan tip değil bana kalırsa, Don Kişot'la birlikte baş rolde. Hatta, Panza'nın tarihi düz adamlığı olmasa, Don Kişot'un tuhaflık, gariplik ve acıplığını net idrak edemeyebilirdik. Haa, gene de ilk kahraman kimdir dersin, tabii ki yapıta adını veren 'mahzun yüzü şövalye' Don Kişot. Konudan çok da ayrı değil, Devlet Bahçeli geçen haftalardan birinde yaptığı grup toplantısında "Don Kişot'luga heves edenleri" eleştirdi durduk yere, eleştirirken de 'Sanço Panço' dedi hem de, bu da oldu, kaldı bu da aklımda...

■ Elendiysek elendik, Mert Müldür'ü kazandık, kupalardan daha değerli...

■ Bir arkadaşım, bir zamanlar Üsküdar Doğancılar'da oturmuş. Evin yolu üstünde bir papağan varmış, ne zaman oradan geçse ya da geçseler, papağanın galiz küfürlerine maruz kalmışlar. Başka yol da yokmuş, papağanın "o... çocuğu" küfrünü duya duya geçirmiş oradaki zamanını...

■ Yedi yaşına giren Lale Leyla'nın günlüğünden: 'Niye kumbaramda hep az para var?'

■ Madem ki kadınlar evlenene kadar babalarının, evlenince de kocalarının soyadını almaktan muzdaripler, o zaman niçin gezegen genelinde toplu bir soyadı değişikliğine gidip kallavi tavrı almıyorlar? Mesela öncü sosyalist Rosa Luxemburg'un ya da Madam Curie'nin veya Muazzez İlmiye Çığ'ın soyadını alsa bir anda 'milyonlarca' kadın, erkek cinsine güzel bir isyan olmaz mı? Kendi adıma istemezdim medeni halimle beraber soyadımın da değişmesini, kendi adıma istemediğimi kimin adına isteyebilirim ki diye düşünürken geldi bu fikir, ciddiye alana da almayana da selam olsun...

■ Alla, pulla, al koynuna diye arzudan sesi incelmış kızı asla anlayamayan ve yıldızlardan taç yapmak falan isteyen 'oğlan' çocuğu...

■ Seneler evvel. Gecenin bi saati, mesaisini bitiren ve servisi kaçırın bir meslektaşımız, taksiye biniyor. Tam arka koltuğa oturacakken, taksi şoförü "Dur, orası yasak, öne geç!" diyor. Meslektaş huylanmakla beraber, öne geçiyor. Uykü sersemi olan şoföre durumun sebebini soramıyor. Gerilim içinde köprüye kadar geliyorlar. Köprü geçiş parasını müşterinin ödediği zamanlar. Meslektaş gereken parayı ödüyor, yolun devamında taksi şoförü dile geliyor: "Abicim, geçen gece de aynı böyle oldu, müşteri 'Kadıköy!' deyip arka koltuğa oturdu, geldik köprüye, geçiş ücreti için arkaya döndüm, müşteri falan yok! Rüya görmüşüm abi! Müşteri hiç binmemiş! O yüzden öne bin dedim sana, hakikat misin, rüya mısın, gene karıştırmayayım diye..."

■ İşine gücüne giden insandan ne istersin a kement?!

■ Türk Sanat Müziği şarkıları takdim edilirken söz yazarı ve bestekarının isimleri takdim ediliyor da, bu güzel gelenek diğer türlerde niçin uygulanmıyor? Onlar sanat değil mi? Rock, pop, arabesk şarkıların sözleri gökten mi iniyor, meçhul varlıklar tarafından mı besteleniyor? Çok rica ederim, ayarlayın bunları!

■ Şarap: Şımarık üzüm.

■ İskenderun'da geçti lise yıllarım. Lojmanlara sık sık gelen bir Arap Teyze vardı, annemin arkadaşısıydı. O teyze benim için "Üç gün serseri, iki gün akıllı, iki gün deli!" derdi. Geçen otuz beş yıl içinde hakkımda muhtelif tarifler yapılmadı mı, yapıldı. Hiçbiri o teyzenin tanımı kadar isabetli olmadı, olamadı, çözemedim, çözülüyor Mihriban...

■ "Paracoğlan" diye nakit düşkünü halk şairi olsaydı ya...

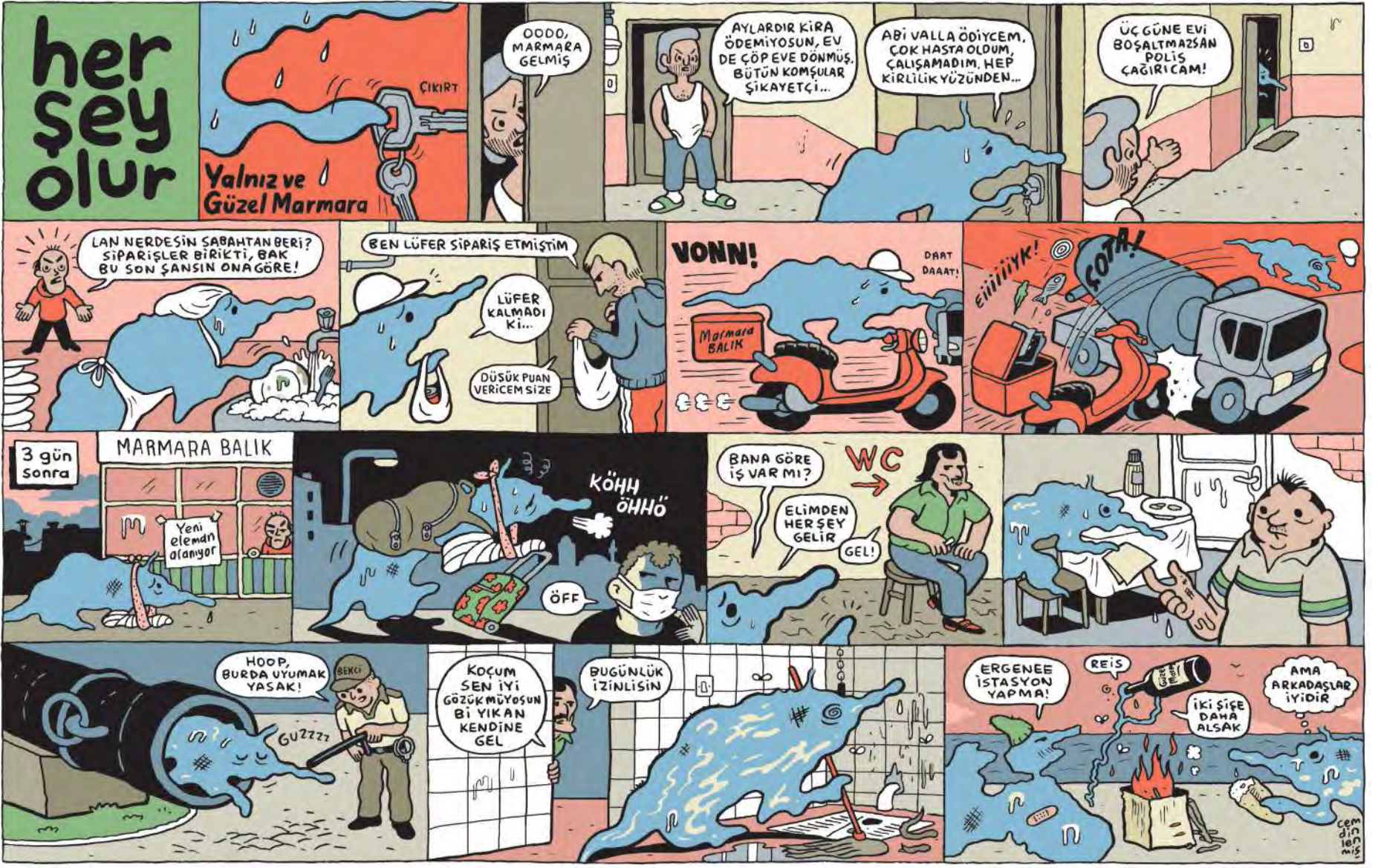
■ Değerli üstadımız Altan Erbulak, 1 Mayıs 1988'de terk-i diyar eylediğinde, tepedeki dörtlüğüne cevaben şöyle yazmıştı yakın dostu ressam Etem Çalışkan: "Etem der ki hayat kısa / Bu da oldu bana tasa / Kağıt, kalem, bir de masa / Hani nerde çizen var mı?" Güzel ruhlı iki usta, nur içinde yatınız...

■ Youtube, Çirkin Sanatlar Kanalı, Bebek Kafası videoları... Yeniden başlıyor, aşk ateşi yanıyor! Sedat'tan kalırsa Vedat'a da vakit ayırın!!

ilker altungök

Katil Bebek Çaki ve Korku Filmi Kuralları

Hafta sonu oturdum
arka arkaya Katil
Bebek Çaki
filmlerini izledim.

Türkçe dublaj, enfes. Zaten esasen bu tip filmleri, kendilerini video kasetten izlediğimiz zamanları yâd etmek için izliyoruz yoksa şimdi birbirimizi kandırmayalım; eskinin derme çatma estetiğinde boncuk aramayalım. Çaba güzel, düşünce eh kimi zaman fena değil ama sonuç Euro 2020.

Çaki filmlerini de biliyorsunuz; adamın birinin ruhu oyuncak bebeğin içine giriyor, oyuncak bebek cinayetler işleyerek gerçek bir insanın bedenine girmeye çalışıyor. Kural kitabını artık kim yazdıysa, hazretleri oyuncak bebeğin içine ruhunu transfer ettikten sonra (transfer de bayağı uzun sürüyor, 14kbps tabii o zamanlar maksimum hız) bebek olarak ilk kiminle karşılaşınca o kişinin içine girebiliyor.

Aslında çok kolay bir durum. Neticede bacak kadar çocuk, iki tatlı sözle kandırır, sağı solu dağıtmadan ruhunu transfer ediverirsin. Gayet de kıyak dalga, eşek kadar adamken seri katil olarak sonlandırdığın yaşama, hoop yedi yaşındaki bir oğlanın bünyesinde devam edeceksin. Rüya

gibi bir şey. Artık o yedi yaşındaki oğlanın bedenine girdikten sonra efendi olur, sigaraya, uyuşturucuya ve seri katillğe başlamaz, 40 yaşın olgunluğunu, bilgi birikimini yedi yaşındaki bünyede yıldızlaştırırsın. Ama yok. Oyuncak bebeğin içine girmeden önceki hayatında süzme bir gerizekâlmış herhâlde zira bacak kadar çocuğu kandırmayı beceremiyor. Ama kural da kural hani ha: Oyuncak bebeğin içine hapsolan ruh, ancak kendisini o hâlde ilk kez gören kişinin bedenine girerek kurtulabiliyor.

Zaten bu korku filmlerindeki kural kitapçıklarına oldum olası uyuzum. Yok işte bir takım vampirler, kurt adamlar artık insanlıktan çıkmış bir çeşit mahlukat oluyor, bunlar insanları ısıra ısıra kendilerine katıyorlar ama bunlarla mücadele etmek için mesela biri oradan çıkıyor (genelde latince falan çok eski bir kitaptan öğrendiği bilgiye dayanarak) "Arkadaşlar ilk baştaki vampiri öldürürsek diğerleri de kurtulur," diyor. Yav bu neyin anıştırmasıdır, ne saçma sapan kuraldır? Niye öyle bir şey olsun? İblisliğin, kötülüğün böyle bir bug'ı olabilir mi arkadaşlar?

Vay efendim, sarmısak astık, vampir gelmez; 900 ayar gümüş kurşunla vurunca kurtadam dirilmez, böğrüne kazık çakmadıkça drakula ölmez, yere tuz dökersen tuzu atlayamaz. Arkadaş, adam bildiğimiz dünyanın bütün yasalarına meydan okuyor, uçuyor, kaçıyor, aynada görülmüyor, hop yarasa donuna giriyor, fırt kanatlanıyor, dişi uzuyor,

ısırınca ısırıldığını ölümsüz yapıyor, kendi zaten ilelebet yaşıyor ama önüne 50 gram iyotlu Billur Tuz dökünce süt dökmüş kediye dönüyor öyle mi? Ya da ne bileyim, bütün bu üstün özellikleri haiz ama sarmısak görünce deli oluyor. Niye? Sarmısak antibiyotik diye mi? Bakteri mi lan bu, 800 yaşında Transilvanya'da şatosu falan var, pelerinle uçuyor ama bakteri öyle mi? Yav korku filmi çekiyorsun, tamam anladık illa bir takım kurallar falan da lâzım öykünün akması için ama koca vampirle mücadele için de cacığı öne sürmek çok anlamlı değil yav. Ha bak gümüş kurşun olur, onu anlarım. Yani anlamam, hadi bari elmas olaydı, neticede en sert şey dünyadaki ya da altın olaydı korozyona uğramıyor, ama hadi yine gümüş en azından soy metallerden kendisi. (Gerçi kuralları bana yazdırsalar civayı tercih ederdim. Senaryoyu daha da heyecanlı yapmak içinse paladyum falan, iyice zor bulunsun, pahalı olsun da, evdeki çatal bıçak takımıyla kurtadama, vampire girişmesin karakterler.)

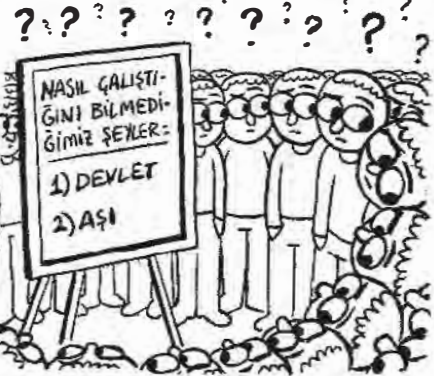
Tabii bir soru: Vampir arkadaş, aynada görünmüyorsa, kamerada da görünmemesi gerekmiyor mu? Neticede kameralar hep aynalı maynalı şeyler, senin görüntün aynaya yansıyor, oradan filme işleniyor. Hatta yeni nesil dijital kameralar da aynalı diye biliyorum. Vallahi bir tripoda bir kameraya yenilecek mahlukatlar yıllar yılı dehşet saçıyor arkadaş. Ha tabii biz hâlâ sokağa çıkarken, karakola girerken falan daha çok korkuyoruz o ayrı. Biri katil de olsa bebek yine.

NE DERSİNİZ ?

MERHABA SEVGİLİ OKURLAR. GÜN GEÇMİYOR Kİ YENİ BİR ÇIKMAZ GİRİP KARŞINIZDA GÜNAH ÇIKARMAYAYIM; ESİMİ DOSTUMU SİZE ŞİKAYET ETMEYİYİM; "SEN DE HAKLISIN BE BİRADER" DEDİRTMEK İÇİN BİN DEREDEN SU GETİRMEYİYİM...

VE YETERİ KADAR BİLGİ SAHİBİ OLMADIĞIMIZ ÇOĞU KONUDA OLDUĞU GİBİ BUNDA DA DEĞERLERİMİZE DAYANAN TERCİHLER ÖN PLANA ÇIKIYOR... GÜVENİLİRLİK ÖLÇÜLERİ, İSTATİSTİKİ VERİLERDEN ZİYADE AİDİYET DUYGULARINA DAYANIR HALE GELEBİLİYOR....

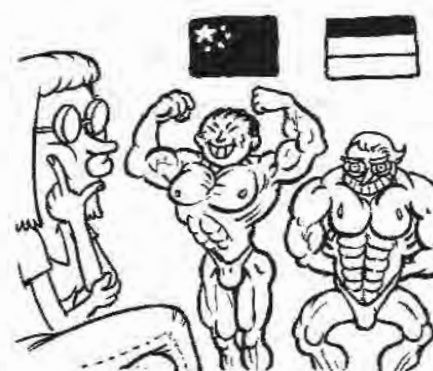
BİLDİĞİNİZ GİBİ, NİHAyet YAŞ VE KRONİK HASTALIK KRİTERLERİNİN GEŞETİLMESİYLE BİRLİKTE BİRGÖK VATANDAŞ COVID-19 AŞILARINDAN FAYDALANABİLMEME BAŞLADI. BENİM SİZE BAHSETMEK İSTEDİĞİM İŞE BU SÜREÇTE HAYATIMIZA GİREN YENİ BİR TUTUM

ELBETTE UZMANLARIN ORTAYA KOYDUĞU KARŞIT GÖRÜŞLERİ VE 'ŞİP TAKACAKLAR' TAYFASININ İDDİALARINI BU TARTIŞMANIN DIŞINDA TUTUYORUM. AYRICA BU KÖŞEDE OKUDUKLARINIZ, SAĞLIĞINIZ AĞISINDAN KESİNLİKLE YATIRIM TAVSYESİ DEĞİLDİR!

TOPLUMUN NİSPETEN EĞİTİMLİ KESİMLERİNDE DAHA SIK KARŞILAŞTIĞIM BİR AŞI İRKİLLİĞİ SÖZ KONUSU. FAKAT D.S.Ö GENEL SEKRETERİNİN BELİRTTİĞİ ŞEKLİLE, "AŞIYA ERİŞİM İMKANININ KISITLI OLMASINDAN KAYNAKLANAN" BİR SORUN DEĞİL KASTETİĞİM... HATTATA TAM TERSİ!

ŞANSEN BAZI İLAJLARA KARŞI ALERJİ GEÇTİM OLUĞU İÇİN, UZMAN HEKİMLER TARAFINDAN İNAKTİF AŞIYI TERCİH ETMEM ÖNERİLDİ... İYİ Kİ DE ÖYLE OLDU; YOKSA ANAFİLAKTİK ŞOK YÜZÜNDEN DEĞİL AMA TERCİH BASKISI YÜZÜNDEN BİLİNCİM KAPANABİLİRDİ...

KİTİLELERİN HİÇ AŞI BULAMAYAN ANIDEN FARKLI AŞI SEĞENEKLERİNE ULASABİLİR OLMASI SONUÇ İÇİNE DÜŞTÜĞÜ İKİLEM-DEN BAŞEDİYORUM. SINIRLI BİLGİMİZLE KENDİMİZ İÇİN DOĞRU OLANI TERCİH ETME YÜKÜMLÜLÜĞÜ ARTIK BİZİM OMUZLARIMIZDA...

FAKAT BU TERCİHİMİ, ARKA PLAN BİLGİSİ VERMEKSEİZİN PAYLAŞTIĞIM ARKADAŞLARIMIN TEPKİLERİNDEN ANLADIĞIM KADARIYLA; VİZE PROBLEMİ YAŞAMASAM BİLE ARTIK QAEDAS DÜNYADA YATACAK VERİM YOK!

...MEVZUBAHİS ARKADAŞLARIMDAN KİMİSİ TERCİHİMİ YADIRGARKEN, KİMİSİ DE DAHA ŞEFKATLİ BİR TUTUM SERGİLEYEREK BENİM İÇİN ÜZÜLDÜĞÜMÜ BELİRTTİ VE TEKRAR DÜŞÜNMEMİ İSTEDİ... AKSİ GİBİ BU KONUŞMALARDA SONRA BEN DE İSTEMSİZCE KENDİM İÇİN ÜZÜLMEME BAŞLADIM...

AŞI OLDUĞUM GÜNDEN İTİBAREN İSTESEN DE İSTEMESEM DE AVRASYA LİGİNDEN SAYILACAKTİM. BATI KÜLTÜRÜNE DAİR TÜM DEĞERLERLE VEDALAŞMA VAKTİM GELMİŞTİ: GÜLE GÜLE CİNSEL DEVRİM; ELVEDA KUYAŞAN; HOŞGAYAL NERİSİN MİNGÜ...

BİRGÖK ARKADAŞIM SADECE MHR'S'DEN RANDEVU ALARAK AVRUPA BİRLİĞİNİN KAPILARINI ARALARAK, BEN VE BENİM GİBİ GİN AŞISI OLAN MİLYONLARCA İNSAN BİR GECEDE CAHİL KALMIŞTI. BİZİM İÇİN YENİ BİR DÖNEM BAŞLIYORDU...

SÜREÇ TAMAMLANDIĞINDA BİZLERİ UÇAKLARA DOLDURUP UYGUR AKTİVİSTLERLE BİRLİKTE ATTAYA GÖNDERECEKLERDİ.. FAKAT HEALİZE İŞ İSTEN GEÇMEYİŞTİ. YA O AN HAREKETE GEÇSEKTİM YA DA ARTIK ÇOK GEÇ OLACAKTI...

HUOH.. HAN!.. DAYI!.. SEN BİLİNGSİZ BİR DAYIYA BENZİYORSUN! KESİN COVID HASTASISIN VE KARANTİNADAN KAÇTIN; DİMİ?

YENİ ARKADAŞLAR BULAMAZ MİNİM SANDINIZ?

HMFFSSS!.. OH! KAFADAN 14 GÜN KARANTİNA! HİGBİR YERE GİTMİYORUUM!.. NHEHEHEE!

GEL BAKALIM KOGUM! ARTIK AŞI-LİSİN; SANA BİR ŞEY OLMAZ. HADI UGAĞIN KALKIYOR, YALLAH!

SON

Terasta Devleştim

Dostların arasındayız, eski bir apartmanın terasındayız. Eski bir apartman deyince Galata Kulesi civarındaki tarihi binalar gelmesin aklınıza. Eski olması estetik hiçbir anlam ifade etmeyen bir Ankara memur lojmanının terasındayız. Gençliğimiz var. Alkol var. Meclise katılan yeni çiftler var. Meclisin gediklisi eski çiftler var. Sandalyeden sandalyeye atlayarak ayak basmadık

yer bırakmayan terasa hâkim tek tabancalar var. Ve gayriihtiyari kendini bu toplamın ortasında ilk kez bulan Yiğithan var.

İnsanlığın dört bin yıldır konsensusa varamadığı yüzlerce konudan birini konuşuyoruz. Bir sonuca varılabilecek olan bütün tartışmalar sonuca bağlandı. İnsan insanı yememeli. Hayalet diye bir şey yok. Düzenli duşa girilmeli. Girilmemeli diyen birini göremiyoruz. Bu dakikadan sonra yapılacak bütün tartışmalar sonuçsuz çabalaradır. Herkes bunun bilincinde olarak argümanını seçmeli, konuyu uzatırken insanların ömründen yiyor olmanın sorumluluğunu taşımali. Terasta dönen tartışmanın içeriğini söylemiyorum ki siz de hemen taraf seçip bu sarmala hararetle kendinizi kaptırıp esas noktayı kaçırmayın. Meclisteki herkes savunacağı argümanı seçti. Farklı cephelere dağılmış çiftler arasındaki tansiyon dışında tartışmaya dair heyecan verici hiçbir yoktu.

Ben zamanında aynı mevzuda dört farklı argümanı da (olay günkü duygusal tercihlerime göre) savunduğum için ilerleyişe çok hakimim. "Peki bir şey soracağım..." diye araya giriyor, söylemlerdeki tutarsızlıkları işi kişiselleştirmeden gösteriyor, önceden onların argümanlarını savunmuş biri olarak varacakları yola önden varıp ters köşe yapıyor, dili sürçenlerle Freudyen dalgalar geçip ortamı rahatlatıyor ve tam herkes siperini indirmişken fikrimin en güçlü kısımlarını ortaya bırakıyordum. Son olarak "İsteyen istediğini düşünebilir tabii ama mantığımızı bırakırsak ortaklaşabilmemiz mümkün olmaz," deyip ayağa kalktum. Alkolün etkisiyle hafif sendeledim, ama sendelemek benim olayımmış, yürüyüş tarzımın ve hayata kayıtsız dik durmayı gereksiz gören bakışımın olmazsa olmazıymış gibi bir hava yaratıp lavaboya yöneldim.

Kulağıma çalınan "Deniz de işte ondan bahsediyor..." tarzı atıflar eşliğinde aynaya baktım. Aynada ezik büzük minicik bir tip vardı. Halbuki terasta o konuşmaları yaparken neredeyse 3 katı büyük ve bir o kadar alımlı hissediyordum "Gerçekten beni bu halime rağmen mi ciddiye aldılar?" İçerideki kadim tartışma birden aklımdan uçtu gitti. Acıyarak baktım yansıma. Kangallara havlayan kendini bilmez minik köpekler gibi hissettim. Ben bu tipin söylediği hiçbir şeyi umursamam. Gözlerin yarısı kapalı, burun zaten büyük, saçlar azalmış, postür bozuk. Hali hazırda verili vücut da sıkıntı zaten ama üstüne düzeltilebilecek yerlerde de büyük zafiyet var. Tişört sünmüş, saçımın arkası kabarık kalmış. Demek ki terastaki dostlarım bu halime rağmen seviyorlar beni. Ben bu yüz yapıyla "Peki biraz önce şöyle demenle çelişmiyor mu bu?" diyen birini görsen kaale almazdım, "Çelişiyorsa çelişiyor sana mı soracağım düdük?"

Ben bir karar verdim. Bundan sonra bu suratı taşıdığımı hiç unutmayacağım. Kendime göz kontağını bozmadan aynanın dibine girdim. Kaş köklerine kadar ezberlemeye çalıştım. Her gözeneği aklıma kazıdım. Bu lavabodan çıktıktan sonra bu suratı taşıdığımı, bu yamuk ağızla konuştuğumu asla unutmayacağım. ASLA!

Bu suratımla çıktım lavabodan. Terastaki hararet dağılmış, konu değişmişti. Yapıcı bir şekilde yaklaşip sonuçtan ziyade beraber etrafıca tartışabiliyor olmamızı vurgulamaya hazırlanmıştım, konuyu değiştiren kişi olduğunu düşündüğüm Yiğithan'a sınırlendim. İçinde argümanların olmadığı, tarafların oluşmadığı, bilgi ve neşe aktarımına dair sohbetlere dahil olmakta zorlandım. Vakit geçtikçe suratımı da unutmaya başladım. Giderek daha olumlu bir imgeye dönüşüyordu. İki boyutlu halini görüp haksızlık etmiş olabilir miyim? Bir kere aynada ters görüyo insan. Sağ gözünü solda sol gözünü sağda görüyor. Normalim daha iyi ki insanlar beni kaale alıyor, bana atıflar yapıyor, ses çıkardığımda kafalarını bana çeviriyor... Daha kendi içimde bi sonuca varamadan ağzım aksiyon aldı, "Biraz önceki konuya tekrar dönecek olursak..."

æ Merhaba.

æ “Sac ekmeği” ile “saç ekmek” aynı şey.

æ Hazar an itibarıyla domates’e “tesdomates” diyor. Çünkü düz “domates” diyemiyordu domates’e.

“Domames” diyordu domates’e. Özlem de, önce “tes” demesi yönünde kendisini çalıştırınca, ortaya

çıkan kombinasyonda, domates oldu

“tesdomates”. Ha fena mı oldu, bence niye fena olsun.

Zamanla o baştaki tes’i de atınca zaten yine olur bana

“domates”. Domates’in “domates” olma yolculuğunu

izliyorum resmen. Bu arada Hazar bana “Alpay” diyor

diye, yeğenim de ondan gördü, şimdi o da bana “Alpay”

diyor. Ha ben zaten Alpay olduğum için sorun yok. Öyle

işte.

æ Bu arada Özlem’imle mizah anlayışımız hiçbir şekilde

uyuşmadı, uyuşmıyor. E ama şimdi onun da gülmek

hakkı. Ben de onun gülebileceği şekilde zaman zaman

şakalar yapıyorum, gülüyor, mutlu oluyorum. Gülecek

aga. İnsanın sevdiği gülecek. Mesela, bel ağrısı çektiğim

zamanlarda, şöyle bir şaka yaptım kendisine. Çok

güleceğini biliyordum, çok güldü zaten. Ben olsam gülmem

ama o gülüyor işte. Bazen de böyle işte. O gülsün diye

kendimden şey yapıyorum. Yapacaksın çünkü ağabey,

çünkü ağabey yani yapmayıp da ne yapacaksın. Şu son

kurduğum cümleyi gerçekten çok sevdim bu arada.

Çerçeveletip duvara asacağım. Ben olmasam böyle

bir cümleyi kimse kuramaz bence. İyi ki varım yemin

ediyorum. Şahane bir insanım. Ne diyordum, hah, şaka.

Özlem’ime şaka. Bel ağrısı çektiğim dönemde aynen

şöyle bir şaka yaptım kendisine. “Belim çok ağrıyor,

hatta sana şöyle söyleyeyim, Bel Gibson” dedim. Bayağı

bir güldü buna. O gülerken ben de kendisine bakıp bir

yandan, “yazık ya” dedim içimden, ama ne yapayım gülsün

istedim. Gülmesin mi yani şimdi. Herkes gülüyor, o niye

gölmesin. O da gülecek aga. Gülecek yani. Bir keresinde

de bir şeyden bıktım zahir, “bu son olsun” dedim,

“hatta sana şöyle söyleyeyim, Buson Yağmurları” dedim.

Sonucu tahmin edebiliyorsunuzdur diye ben şu anda

düşünüyorum. Çünkü yani o da gülecek. Sonra insana

sorular, “e sen herkesi güldürüyorsun, en yakınındakini

niye güldürmüyorsun acaba” derler. Ayıplarlar yani,

olmaz yani. Ama tabii şöyle bir şey de var. Ben bu

şakaları insan içinde yapamam. “Bu muymuş ya” derler,

“Alpay bu muymuş” derler, o da hiç olmaz. Bana “bu

muymuş” denmesini ben hiç istemiyordum çünkü. Banane.

İyi şakadan da hiç anlamıyor bu arada Özlem’im. Hiç

ama. Geçenlerde muhteşem bir şaka buldum. Hemen

Özlem’ime anlattım. Gram tepki vermedi. “Benim vaktimi

bunun için mi şey yaptın” dedi. O an içim bir ferahladı. Çünkü o akşam oyunum vardı ve sahnede anlatacaktım. Anladım ki efsane bir şaka bu. Size şu kadarını söylemek istiyorum, alkış aldı alkış. İşte benim de böyle bir hayatım var dostlarım. Ona öyle şaka, buna böyle şaka. Bu budur yani.

æ “Bisikleti yeniledin mi” muhabbeti var bir de. Beni farklı bir bisikletle gören dönerci mesela, diyor ki bana, “bisikleti yeniledin mi?” Asla ve asla bir insanın birden fazla bisikletinin olabileceğini kesinlikle düşünmüyor, düşünemiyorlar. Akletmiyorlar :) Ben de hiç acımaksızın, “bende üç bisiklet var” diyorum hemen. Ben böyle kaç kişinin kalbine indirdim, bilemezsiniz. Çünkü kalp, beklemediği bir şeyle karşılaşınca şaşırıyor, o oluyor. æ Hayattaki en büyük korkularımın biri gerçek oldu ve eve karpuz girdi. Hazar’a kreşte ben karpuz yedirdiklerini zaten tahmin ediyordum. Ama görmediğim bir şey olduğu için, çok da şeyapmıyordum. Çünkü yani şeyapamazsın. Bazı şeylerin önüne geçemezsin. Bugün karpuz olur, yarın başka bir şey olur. “Evde yemesin de, eve girmesin de, ben görmeyeyim de”, yani ben hep bu kafadaydım. Bundan iki hafta kadar önce, “Alpay” dedi bana, “ben” dedi “karpuz yiyeceğim, annem yarın karpuz alacakmış” dedi. Dedim “öyle bir şey söz konusu bile olamaz çocuğum, karpuz iyi bir şey değil, yemeyince bir şey kaybetmiyorsun, bak ben yemedim de ne oldu, bir şey kaybetmiyorsun yemeyince, hem ben sana bir şey söyleyeyim mi, karpuzun içinde pis bir şey var” dedim. Artık bir nimete saldırma durumum oldu ama ne yapaydım yani. Benim burada ruhi olarak sağlığım tehlikede. Annesi hemen atıldı tabii, “Alpay o şekil konuşmasan mı acaba” dedi. Dedim “tamam ama yani bu eve karpuz giremez” dedim, çıktım gittim evden. Moralim çok bozuldu. O günü öyle moral bozukluğuyla yedim. Ertesi gün rutin başladı. Çocuk kreşe, Özlem işe gitti. Ben ise bisikletle tura çıktım. Geri döndüğümde bir de ne göreyim, Hazar, Hazar’ın arkadaşı Oğuz, karşılıklı oturmuşlar, tabak tabak karpuz yiyorlar. Bayılacak gibi oldum, bir gözlerim karardı. Hiçbir şey söylemeden ağlaya ağlaya odama koştum. Özlem’im arkamdan, “çocuklar istiyor, ne yapabiliydin” diye bağırdı. “Hem senin bu kadar erken geleceğini kestiremedik” dedi. Demek ki ben yokken... Allah’ım. Ben öyle odamda ağlarken Hazar geldi sonra, “Alpay” dedi “sana çok kızgıyım.” “Neden yavrum” dedim. “Karpuzun içinde pis bir şey yokmuş, sen bana yalan söylemişsin” dedi. Dedim “oğlum bak şimdi, bunun içine çok az bir karıştırmışlar o pis bir şeyi, sen tadını fark etmiyor olabilirsin ama var” dedim. “Yok işte” dedi, kapıyı yüzüme çarptı gitti. Bir karpuz, aile dirliğini de tehdit etmeye başladı. Ama duur, sen dur. æ Hoşça kal.

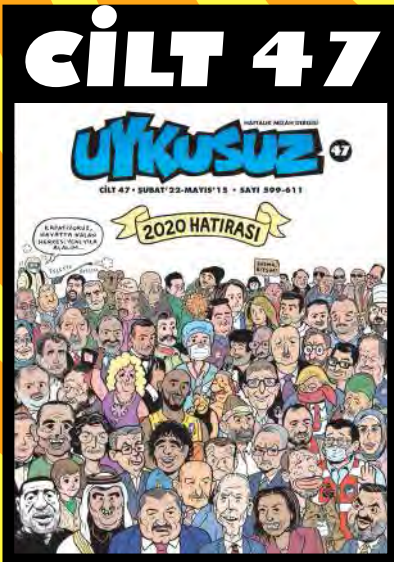
“Alpay Erdem Stand Up”

3 Temmuz Cumartesi / Kadıköy Kılıçık Mekan / Saat: 20.00 / bilgi: 0538 399 39 12

mert Dolapçioğlu

Bayilerde
marketlerde

ÇIKTI!

www.uykusuzdukkani.com.tr

MAGAZİNEL DURUMLAR

Geçen rahmetli meslektaşımız Kaan Ertem'in cenazesinden sonra hep beraber bi kafede oturup biraladık. Kaan'ın "zıçan adam" karakterinin komple bôdöfff leyeceği ülke gündeminden gevelerken Emrah Ablak anlattı. Rüyasında CİYYUV! CİYYUV! diye bol lazer tabancalı bir uzay çatışmasının içindeymiş. Bi müddet sonra Kelebekler vadisinde uyuduğu çadırın içine girerek kafasının dibinde eşelenen tavuklar ve bisürü civcivin CİİVV!! CİİVVV!! Lemesiyle uyanmış.

Cenazeye uzun süredir görüşemediğimiz, evde pineklemeden hafif götü göbeği salmış Umur Sarıkaya'da geldi. Deniz salyası, müsili, balon balığı gibi konu başlıklarını aramızda çevirirken Umur anlattı. Çocukluklarında abisi ve babasıyla Sarıyer de denize girerlerken babasının bacağına balon balığı ısırmış. Balık zehirli olduğu için ısırdığı yere isemek makbulmüş. Baba panikle denizden fırlamış, çocuklarını yanına çağırıp derhal bacağına isemelerini emretmiş. Abisi şırl şırl işerken Umur çişi olmadığı için bi türlü babasının bacağına iseyememiş. Babası sinire kesip işesene lan! Sen de işesene!! diye kükreyince korkuyla iyice içine kaçmış hep çükü mükü.

Memo Tembelçizer meslek hayatındaki 31. sanat yılını bir sergiyle kutlamak üzere üretim için bi atölye tutmuş Galata taraflarında. Geçen ziyarete gittim, kocaman bir bok heykeli üzerinde hararetle çalışmaktaydı. Henüz lüle haldeki heykeli daha sonra küp şeklinde aynalarla kaplayıp üzerine spot ışıkları vuracak şekilde tasarladığı DİSKO BOKU adlı esere şekil vermekteydi. Biz neden böyle olduk Memo dedim, her zamanki Barni Moloztaş gülüşüyle YIH YIH YIH şeklinde cevapladı. Sonra boku aramıza alıp hatıra fotoğrafı çektik.

Bir zamanlar dergicenek toplu halde gittiğimiz imza

günlerinde, bi şekilde hangi çizer imzaya gelememişse tüm okurlar onu merak eder. o nerde, niye gelmedi diye çılgınca olmayanı sorarlardı. Ülen biz burdayız işte neyine yetmiyo duygusuna kapılıp adeta orada olmamaya özendirirlerdi. Hatta sırf bu yüzden bazı imzalara gitmezdim. İmzadan dönen arkadaşlarımdan, abi neredeydin herkes seni sordu geri dönüşü de hiç şaşırtmazdı beni. Ortalıkta olmayana, kaybolana duyulan bu ilgi ve merak karşına sık sık çıkmayı sürdürüyor. Mesela sosyal medyada genç çizerlerle soru cevap yapıp mizah üzerine konuşurken mevzu hep bir zamanların LManyak dergisi çizerleri Mehmet Coşkun ve Göksel' in nereye kaybolduklarına geliyor. İkisinden de garip bi şekilde sosyal medyada dahi güncel bir iz yok, ben de nerede olduklarını bilmiyorum. Valla bilmiyorum, bilsem söyledim. Bu arada Kenan Yazar

nereye kayboldu lan, Kenan burayı okuyosan bi ses ver.

Kaan'ın cenaze töreninden sonra bi arkadaşı mezarı başında konuşma yaptı. Kaan için, siz onu komiklikler, Erdener abiler Merdener abilerle hatırlıyorsunuz ama, o aynı zamanda bir aydındı dedi.Yani dostumuzun aydınlığından bi şüphemiz yok ta Merdener diye küçümsedi şahane karakteri o kısmı anlayamadım. Bi de zamanında rahmetli Galip Tekin ustanın Teşvikiye camiindeki cenazesinde duayı yapan hoca şöyle demişti.

Rahmetli karikatür çizermiş, Allah ta kendi karikatürünü çizdi ve onu yanına aldı. Ne demek şimdi lan bu diye içimden geçirmiş, Ali Şen gibi, Hocaaaa!! Hocaaa!! kes traşı diye topa giresim gelmişti.

Derginin taşındığı yeni ofisi Beyoğlu nun arka sokaklarına konuşlanmış, asansörü bozuk yüksek bir apartmanın en üst katında. Dergiye tırmanmayı başarmış ama sigaradan tık

nefes çizerleri soluk soluğa mora çalan bir halde görmek beni endişelendiriyor.

Ne zaman dört beş çizer bir araya gelsek birbirimizi gaza getiriyoruz, şöyle işler, böyle yeni dergiler diye. Rock grubu olsak o gazla stüdyoya kapanıp en gaz şarkıları kaydedimiz ama çizerlikte iş farklı. Gaza geldikten sonra masana dönüp kağıdın başına geçtiğinde o heyecanı muhafaza edip kağıda aktarmak o kadar kolay olmuyor. O sessizlik ve durağanlık halinde yavaş yavaş osuruğun düğümleniyor, kağıt başında dede gibi olabiliyorsun. Zor iş vesselam.

Pandemi meşhur sabahlamalarımızı da vurdu. Eskiden Ptesi gelip Salı öğlen uykusuzluktan tiplerimiz kaymış bi mağrurlukla evlerimize dağılırdık.

Bir yıldır herkesin gözü saatinde ,yasaklara yakalanmadan eve dönmeyi kollamaktan sinerji içeceğimiz çayı içip

birlikte çalışamaz, makara kukaramızı yapamaz hale geldik.Pandemi bitince bi karavana doluşup Nepal'e uzamaya karar verdik. Dergiyi Himalaya sırtlarından hazırlayacağız inşalla..

DİP NOT. Lan ooolum ne etti size bu müzik arkadaş. Tarihin hiç bi döneminde bu kadar eziyete, zulme uğramamıştır herhalde bi sanat dalı. İzlediğimiz

filmin en heyecanlı yerinde televizyonu kapatıp, hadi yatın uyuyun diyen kötü baba gibi tatsız tuzsuz ruhunu bize dayatan zihniyet iyice kabak tadı vermedi mi artık. Serdar Ortaç' ın da dediği gibi alt tarafı yedi tane nota, nesinden korkuyorsunuz bu musikinin. Tabi buldunuz kendi halinde, işinde gücünde müzisyenleri, varlık alanlarını daraltıp durun. Yakarsa dünyayı müzisyenler yakar şu saatten sonra uyandıriliim.

Mustafa Satıcı

Yazlık Yorgunluğu

İsminde çok fazla "VIP, ELİT, ELEGANS" gibi kelimeler geçen bir rent a car şirketinden

kar beyazı bir panelvan kiraladım. Panelvan kelimesinin anlamını bilmeyen fakat bilmediğini kabul edip internette aratamayacak kadar da gururlu okurlarım için şöyle tarif edeyim: Doblo. Yük taşıma işine uygun bir araç düşündü. Çünkü dört yetişkin, bir çocuk bir de tavşandan oluşan bir ekiple yazlığa gidiyorsanız en yakın dostlarınıza, hayat yelkenlisinde dümeni emanet ettiğiniz eşinize, kardeş gibi sevdiğiniz tavşanınıza, evlat gibi sevdiğiniz evladınıza artık canlı gözüyle değil kuru gıda, beyaz eşya, yük, bir çuval portakal gözüyle bakmanız gerekir. Kalbiniz parçalanır, içiniz sıkılır ama herkesi araca nefes alabileceği bir düzende yerleştirmek istiyorsanız tek seçeneğiniz yük taşımaya uygun bir araç bulup duygularınızı bu aracın normalde ırsaliye, fatura vs. tıklan bir gözüne yerleştirmektir.

Yazlık beldeye neden havalı bir arabayla değil de kombi şofben yetkili servisi gibi giriş yapmamız gerektiğini eşime dostuma böyle açıkladım. Sağolsunlar hak verdiler, "biz senin yanındayız merak etme, bizi dobloya en güzel şekilde yükleyeceğine inanıyoruz" diye teselli ettiler. Tavşanla iki yaşında oğluma ise hiçbir şey açıklamadım. Oğlana "araca bineceğiz, beyaz araç" deyince zaten seviniyor, heyecanlanıyor. Tavşan ise kendi taşıma çantasında geldiği için aracın genişliği tavan yüksekliği vs. anlamsız onun için. Üstelik kutu şeklinde olduğu için diğer çantaların, eşyaların arasına boşluk bırakmayacak şekilde yerleştirilebiliyor. Keşke her insanın da kendi taşıma çantası olsa, uçağa otobüse binerken bizi taşıma çantamızla yerleştirseler.

Hem büyük koliler gibi yan yana, üst üste dizilebilir, yerden tasarruf sağlanır, insan taşımacılığı efektif hale gelir, emisyon azalır, çevre kurtulur; hem de taşıma çantalarımızın içini ve dışını istediğimiz gibi dekore edebiliriz, duvarlarına stickerlar falan yapıştırabiliriz, güzel olur.

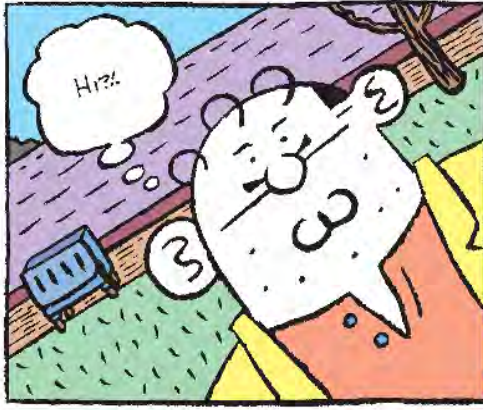
Bir şekilde dobloya yerleşip yola çıktığımızda aklımda sadece şu vardı: Yazlığa gittiğimde çok güzel işler yapacağım. Bu sene çok yorulmuş, yazlığa gidip bu işleri yapmayı hakettim. Balkondaki salıncağın yayları bozuktu, çok ses çıkartıyordu. Yaylarını değiştireceğim, makina yağıyla yağlayacağım. Mangalın senelik bakımını yapacağım, yağ çözücüyle yıkayacağım, hortumla ıslayacağım. Yazlığa tahsis edilmiş yirmi senelik emektar

bisikletimizi ilgim ve sevgimin demiri eritmeye yeter sıcaklıkta lavlarına sokacağım. Ya yok olacak, ya da o lavların içinden eskisinden de güçlü ve pırlıl pırlıl olarak çıkacak. Bütün bu işleri acı güneşin altında, elimde ısınmış biramla yapacağım. Eski teybimizin radyosundan Yunan radyosu açacağım, tüm işler bitince eski teybin kaset kısmını da tamir edeceğim.

Yazlıktaki Rafet El Roman, Mustafa Sandal ve Sezen Aksu kasetlerinin sessiz sürgününü sona erdireceğim. Düşlediğim bütün irili ufaklı işlerin hepsini burada yazamam, yerimiz yetmez ama alet çantası, zımpara kağıdı, makine yağı ve hortumun ucunu sıkarak püskürttüğüm basınçlı su ekseninde muhteşem bir tatil planladım kendime.

Umarım olacak, umarım güneş altında alkol, rumca pop şarkısı ve yağ çözücü kokusunun birleşerek reaksiyona girmesi nedeniyle ortaya çıkan zehirli buharı soluduğum için baygın düşeceğim. Umarım ki bilingsiz bedenimi kucaklayıp yaylarını sıfırladığım salıncağa yatacaklar. Ancak ve ancak öyle dinleneceğim.

"TÜVTÜRK Aleminin araç muayene bayramını tebrik ederim."

İSTASYON İNSANLARI

İki hafta önce de buradaydım. Araç tüm testlerden başarıyla geçmesine rağmen yakıt deposundaki sızıntı sebebiyle onay belgesini alamamıştı. "Her şeyi tamam ama en ufak bir hatada yanabilir," diye açıklamıştı bant çalışanı

durumu. Peki istasyondan eve kadar nasıl gidecektim? "Dikkatli git, bir şey olmaz ağabey." Söyleyebileceğim çok şey vardı, "peki"yle yetindim. Şimdi, iki hafta içerisinde ek-siklerini giderdiğim aracımın yeniden, Pendik Araç Muayene İstasyonu'ndayım. 4576 Numaralı kuponum elimde, ikinci el araç fiyatlarının tartışılmadığı uygun bir bank bulup yerleştim. Hemen aradımdan yanıma oturan ellili yaşlarında adam (4583) "Yazık," diyerek girdi konuya, "Bu milleti birbirine düşman ettiler. Hiçbir ortaklığımız kalmadı." Türkiye'nin hüsrarla sonuçlanan Euro 2020 macerasının ardından yaşanan sosyal medya linçleri ve dalga geçmelerinden söz ediyordu. Haklıydı. Eskiden farklı hayat görüşlerinden de olsa insanlar Milli takım, Eurovision veya düz savaş gibi etkinliklerde tek yürek olur, farklılıklarını bir kenara bırakmayı bilirlerdi. Gelineen noktada millet kendi milli takımına küsmüştü. 2008 Avrupa Şampiyonası'nı hatırladık birlikte. "Nihat neydi öyle? Arda ne mücadele etmişti ama?" gibi cevapsız sorular sorarak coşturduk birbirimizi. Semih'in son dakikada gelen ve o günden sonra her şeyi son dakikaya bırakmam konusunda motivasyon kaynağı bellediğim golünü bir kahvehanede izlediğimi anlattım. Yer yerinden oynamış, havada uçan sandalyelerden birinin isabet ettiği talihli kafenin sahibi ertesi gün vefat etmişti. Kahve halkı farklılıklarını bırakıp bu defa arkadaşlarının cenazesi için bir araya gelmişlerdi. "Yalnızca on üç sene önceydi, ne ara böyle olduk?" diye sordu adam, sessizce onayladım.

Mecburi tanışıklığımız araç sırası gibi ağır ağır ilerlerken, ve konu tam insanların tahammülsüzlüğüne, sokaktaki insanın gülmeyen yüzüne gelmişken adamın ilk okul yaşlarındaki kızı koşarak yanıma geldi ve sıra ekranından gördüğü şekliyle sayıları söktüğünü müjdeledi: "Babacım ben sayabiliyorum! 140, 141, 4534, 4535..." Babası sayıların normalde bu şekilde ilerlemediğini, derslerine adam gibi çalışıp doğru dürüst öğrenmesi gerektiğini kükreyerek ve yalnızca birkaç kelimeyle açıkladı. Küçük kız korkup annesinin bacağına yapıştı. Adam onay arayan gözlerle bana bakarken annesi, maskesinin ardından yine sesli harfleri dışında tam seçemediğim bir şeyler söyledi: "Biz bitti demeden bitmez," veya "Kız bıktı babadan susmaz." Az sonra yalnız kalınca kızında disleksi olduğunu, öğrenme zorluğu yaşadığını anlattı. "Burama kadar geldi artık, bağırma ya da ne yapayım?" diye sordu, en azından disleksinin bağırarak geçmediğini anlatmayı deneyebilirdim, "Doğru..." demekle yetinin normalde bir şey almayı düşünmediğim kafeteryaya gitmek üzere izin istedim.

Kafeteryadan aldığım mide katili üçü bir aradam elimde; iki hafta önceye kadar araba kullandığım herhangi bir anda yanabileceğim gerçeğini, 2008 yılını ve disleksi tanıdıklarımı düşünürken arkamdan bir ses yükseldi: "Araç fiyatları fırladı, ne yapacağız belli değil!" O an muhalefet oluşumlarından birinin düzenlediği bir protesto eyleminin içinde olduğumu fark ettim. Araç fiyatlarını konuşan herkes birbirini tanıyor-du. Az sonra meydana buluşup hep bir ağızdan haykırdılar: "Araç fiyatları fırladı, ne yapacağız belli değil!" İstasyondaki müşterilerin de katıldığı alkışlama seansından sonra kısa bir konuşma yapan yetkili, elindeki megafondan güzel günlerin geleceğini müjdeleyip herkesi sandıklara davet etti. Karşıt bir ses uzaklardan bağırıyor: "Araç muayene istasyonunda siyaset olmaz! Algi yapıyorsunuz! Önce gidin müsilağı temizleyin!" Karşıt sesin söyledikleri pek etki yaratmamıştı. Kalabalık dağıldıktan biraz sonra numaram yandı, banda doğru yollandım. Çalışan, "Yanmamışsın?" diyen gözlerle buyur etti içeri. Aracı rayına oturtup anahtarımı teslim ettim. Birkaç dakika içerisinde mutlu haberi aldık: İkimiz de testi geçmiştik. İki sene sonra görüşürüz TÜVTÜRK.

ÖZER AYDOĞAN

*SİZDEN BİREK DİLİM ALIRIM.

*TEMİZLİK YAPACAĞIM ZATEN.

*SABAH BİRAZ SPOR YAPTIM!

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

“işte hamam, işte kurna, işte tas/ başkası olsa bunu bile anlatmaz”

Özdemir Asaf

GÜNDÖNÜMÜ

En uzun gün. Ayın yirmibiri. Gündönümü. Yarın kışalmaya başlayacak gündüzler. Aman aman bir gündüz meraklısı biri (hiç) olmadığım halde bundan bile bir çeşit kötü duygu... (yetenek işte, taşı saksam...) İki yıldır içinde debelendiğimiz ruh hali. Belki giderek her yerde baskın hale gelmeye başlayan; çok daha tahripkâr, çok daha bulaşıcı Hindistan varyant'ının her an, adım adım yaklaşmakta olduğu haberleriyle birleştiriyor zihnim ... (neleri nelerle bitirtmiyor ki bu ara) Çift aşı olanları da hasta ediyormuş. Moskova belediye başkanı öyle diyor. (niye sadece daha kötü; en kötü ihtimaller; sadece onlar; teker teker gerçekleşiyor) Önce bizi “fazla hastalıklı” buldukları için uçuşları iptal etmişlerdi. Ruslar. Şimdi sadece Moskova'da dahi 11 bin vak'a ulaşmışlarken (hızla üçe katlandı yüksek aşı oranına rağmen) gelecekler. “Bu sefer aman biz sizi hasta etmeyelim, maazallah” deyip gelmeyi ertelemiyorlar. Herkes kendine Müslüman/ Hristiyan. Uçuş yasağı kalktı. İngiltere'de de aynı; baskın varyant delta; onlar da gelecekler. Kimseden de ne aşı belgesi ne pcr testi istiyormuşuz. Öyle yazıyor. Bizde de bir sevinç, bir sevinç...Akıl tutulması. Turizm bir çeşit zombi alışverişine/ nakliyatına döndü. (yalnız onları demiyorum ; biz de gitsek aynı)

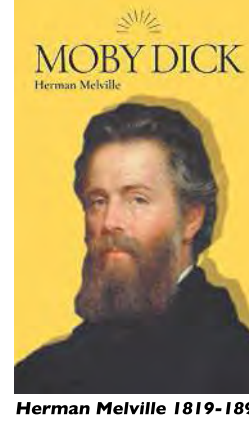
“Günler gitgide kısalıyor,/ yağmurlar başlamak üzere.” N. Hikmet

Yarın kışalmaya başlayan günler. Kışın başlangıcı gibi? (henüz yaz başlamadan) Bir anlamda. Doğma'nın, ölüm'ün sebebi (başlangıcı da) olması. Onun gibi. Kış emaresi gibi algılamasan da değişmez: bir çeşit zirveden düşüş. Orası net. En uzun gün bitti. Belki hüznü oradan. (“Mutluluk ışığı sever, biz de dünyayı şen sanırsınız” demişti

Özdemir Asaf
1923-1981

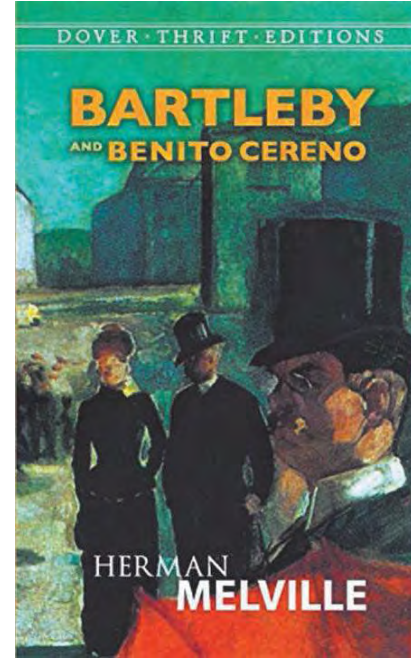
büyük yazar Melville) Şu: İnsan beyninin zirve yaşı 18 (bilimsel araştırmalara göre) yani 19'a bastığımızda dahi; bir çeşit/ bir açıdan: hayatın “gün kısalması/ gündönümü” Daha henüz hayata başlamadan en önemli kapasiten azalıyor. Zekân. Demek bu işler böyle. Neyin başladığı/neyin bittiği bile meşkûk/müphem/ şaibeli. Gel de anla.

Herman Melville 1819-1891

“Aslında her şey apaçık bulanık gören benim” Çinli bilge Lao Tzu demişti. Ben de yamuk bir aralıktan bakıyor olabilirim. Fazla karmaşıktırmak/ bulanıklaştırmak cilde zararlı. Olabilir. Basitleştirebilmek de acaba bazen... Elinden geliyorsa eğer... Bizde de dendiği gibi; “Akıllı düşünürken, deli dereyi geçer”

Bu dediğim işleri büyük düşünür Bertrand Russell “Dünyanın en büyük meselesi” olarak görüyordu : şöyle ifade etmişti hazret :

“dünyanın en büyük problemi, akılsız ve fanatik kişilerin kendilerinden son derece emin olması, buna karşılık zeki insanların sürekli şüpheler içinde olmasıdır. (Bu gılgışlı mevzular üzerine sosyal psikologlar David Dunning ve Justin Kruger 1999'da çok önemli bir araştırma gerçekleştirdiler. Meraklısı incelemeli. Çok çok şaşırtıcı.)

Herneyse, karışık meseleler... (kendimi bir çırpıda “zeki”ler arasına atmış gibi de olmak istemem, maazallah. Dereleri hızla geçtiğim de, olmadı değil çok şükür)

Melville'in o minik muhteşem novellası “Katip Bartleby” de geçen o cümlelerin tamamı şöyle: “Ah , mutluluk ışığı sever, biz de dünyayı şen

Lao Tzu MÖ-6.yy

sanırsınız; ama sefalet kendini vakurca saklar, biz de sefalet yok sanırsınız” Biraz Yunus'un “Bir garip ölmüş diyeler/ Üç günden sonra duyalar.” ında anlatılan gibi... İkinci herneyse, yazı bitmiş bulunuyor...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

KULEDEKİ

İSYANCI

cihan
ceylan

Güvercin

Bu sabah, balkonumda mahsur kalan bir güvercinin hayatını kurtardım. Birçok kanatlı canlı gibi o da balkon camını yararak içeriye girebileceğini düşünüyordu. Sinekler bu konuda daha ısrarcı davranırken güvercinler bir

süre sonra yorulup dinlenmeyi tercih ediyorlar. Kısa bir süre izledim onu. Birkaç kez denedi ve az önce de söylediğim gibi devamını getiremeyerek dinlenmeyi tercih etti. Bunun ne kadar doğru bir karar olduğunu ikimiz de anlamıştık. Henüz yavru olan ve annesinden aldığı eğitimin yetersiz olduğunu düşündüğüm güvercin, uçabilme konusunda pek de iyi değildi. Cahil diyebilirim onun için. Bu arada eşi dostu da yok. Belki anne babası ya da hısım akrabası gelir de kol kanat gerer diye bekledim ama kimse gelmedi.

Daha önce güvercin kurtarmadığım için bu konuda tecrübe sahibi değilim fakat yardıma muhtaç bir güvercinde de kayıtsız kalamazdım. Önce, işaret parmağımı ayaklarına doğru uzatıp bir muhabbet kuşuna yaklaşıp gibi yaklaştım ona. Beklentim, işaret parmağıma çıkıp sorunsuz bir kurtarma operasyonuna birlikte imza atmamız için bana yardımcı olmasıydı ancak işler pek de istediğim gibi gitmedi. Kanatlarını daha hızlı çırpmaya başladı ve cama daha sert vurdu. Dışarıdan bir göz, ona uzun yıllar işkence ettiğimi ve hayvanın bu işkencelere dayanamayarak firar etmeye çalıştığını düşünebilirdi. Haklıydı da. Bir güvercinde, bir muhabbet kuşuna yaklaşıp gibi yaklaşmak doğru değildi. Doğa her zaman olduğu gibi bugün de bana yeni bir şeyler öğretiyordu.

Farklı bir yöntem denemek geldi aklıma. Balkonun en uç kısmına sinen ve kanatları yere düşmüş olan güvercinde uzun bir sopa uzattım. Ağaç dallarından aşına olduğu bir nesneydi bu ve yabancılık çekmeyecekti. Sopaı ayaklarına doğru uzattırken zaman zaman ayarı kaçırıyordu ve kanatlarına dokunduğum da oluyordu. Aklıma, güvercinleri şemsiye ile dürtten adam geldi. Bu anlamsız hareketimden hemen vazgeçtim. Eğer o an fotoğrafımız çekilse Twitter'da çok rahat bir şekilde linç edilebilirdim.

Son olarak onu yormayı düşündüm. Sopaı içeriye bırakıp güvercinde doğru bazı anlamsız hamleler yaptım. Uçmayı denedi ve bir süre sonra tam da tahmin ettiğim gibi yorulmuş kendini teslim etti. Korkuyor fakat elinden de bir şey gelmiyordu. Okumadığı, eğitim almadığı için o an muhtaçtı bana. Eminim o an içinden keşke okusaydım da böylelerine muhtaç olmasaydım diyordu. Daha fazla ürkütmek için dalları balkona doğru uzanan bir ağaca bıraktım onu. Uzaklardan bizi izlediğini o an fark ettiğim ebeveyni, yavrusu dala konar konmaz yanına geldi. Şimdi mi aklıma geldi anne olduğun diye geçirdim içimden. Bakışlarımla da anlatmaya çalıştım bunu. Mahcubiyet duygusu ile gözlerini kaçıracağını düşündüm ama pek oralı olmadı. Daha da fenası intikam almak ister gibi bakıyordu bana.

Allah rızkını verir diye doğurup doğurup sokağa attıkları bu güvercinler bir süre sonra ağaç dallarında sinek böcek bıçaklıyor diye hayıflandım. Ön yargıları beni kısa süre içerisinde güvercin düşmanı bir adama dönüştürdü. Kim bilir belki de çok büyük acılar çekti anne güvercin ve evladı da aynı acıları çekmesin diye düşünüp bir balkona terk etti onu.

Olumlu ya da olumsuz bir şey düşünmek istemiyorum onlar hakkında. Belki yıllar sonra ziyaretime geldiklerinde kendileri açıklamak isteyecektir her şeyi. Fakat ben iyi bir eğitim almasını isterim. Uçmayı bilmeyen güvercini kabul etmiyorum hiçbir şekilde. Bugün doğaya baktığımızda birçok kanatlı kendini kurtaracak kadar uçuyor. İleride bu güvercin büyüyecek ve hayvanlar aleminde söz sahibi olacak. Diğer güvercinlerin hayatını da etkiliyor bu durum. Sokağa çıktığımda duyduğum şeyleri güvercinlere de söylemek isterdim. Keşke gelip otursalardı yanımda biraz. İhtiyaçları olmayan öğütler verseydim onlara.

-bitti-

-bitti-

KRALİYET AİLESİ

Jelkin Gülmen

Bu sırada başka bir yer.

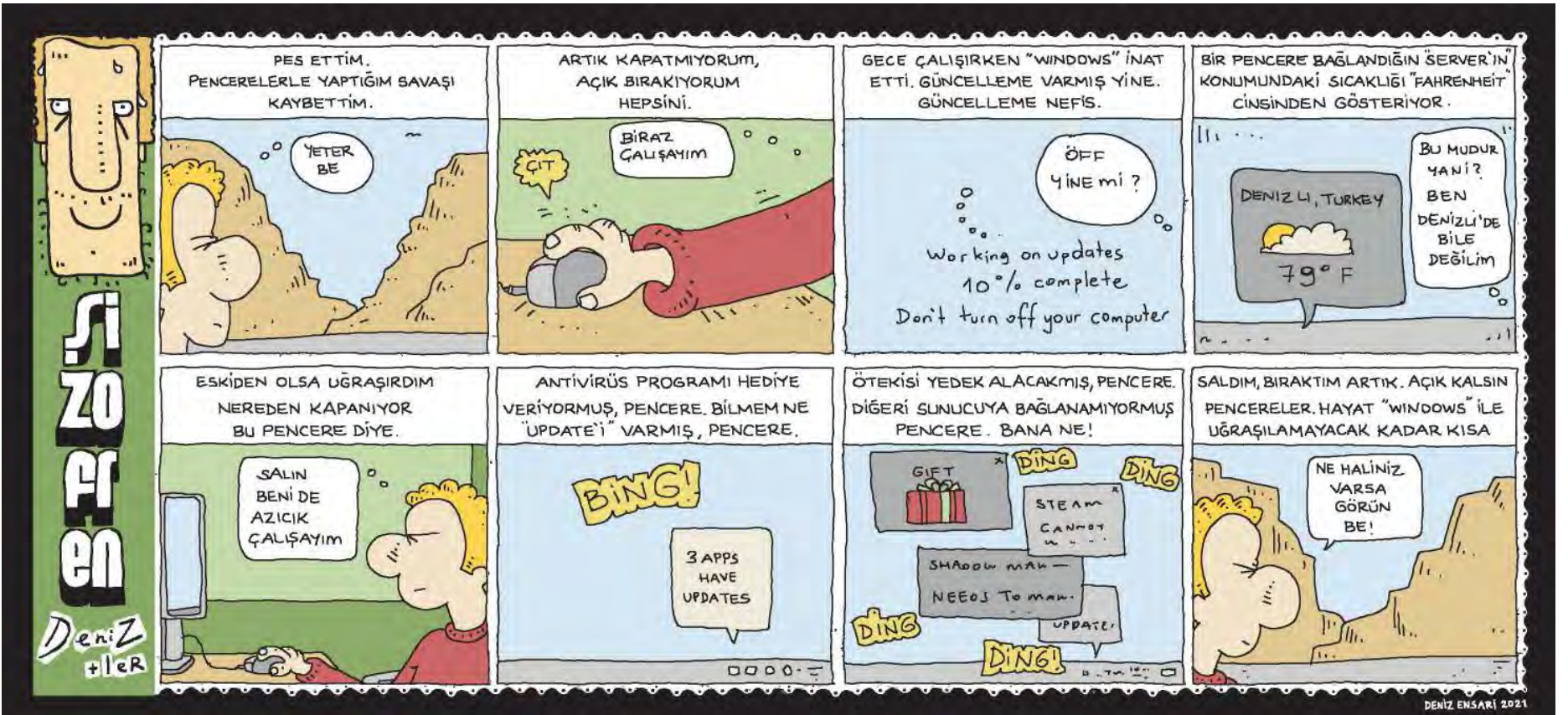
Devamı

Osman Şahir

ilke Ekbul

Haftalık Mizah Dergisi | 23 HAZİRAN 2021 | Sayı: 719

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 350 TL. Özel kargo teslimatlı 450 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

